

ДЕЙВИД МОРЕЛ БУРЯТА

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

Както споменах в резюмето на „Гласът, който ме преследва“, обширните незаселени пространства в Средния Запад могат да всяват ужас и страхопочитание. Когато живееш в Пенсилвания, си мислех, че знам какво е гръмотевична буря. Но тогава още не се бях сблъсквал със страховитите гръмотевични бури в Айова. Както отбелязва главният герой на този разказ, айовските смерчове могат да бъдат високи цели седем мили. Когато тамошните синоптици съобщят за приближаваща се буря, вие вземате предупреждението им на сериозно. Зелено небе. Ветрове, които достигат скорост от осемдесет мили в час. Внимавайте! Едно лято върху къщата ми три пъти падна гръмотевица. Докато лежах буден в леглото си (беше три часа сутринта), а прозорците се тресяха от силата на гръмотевичната буря, ми хрумна тази история. През 1984 г. разказът „Бурята“ беше публикуван в антологията „Най-добрите фентъзи разкази на годината“.

* * *

Гейл я забеляза първа. Тя излезе от мотела и тръгна към паркинга, където двамата с десетгодишния ни син Джеф товарехме багажа ни в колата. Всъщност аз товарех, а Джеф нещо ме надзираваше, като ме съветваше с развълнуван глас къде ще е най-добре да поставя този куфар или онази раница. Като приключих, вдигнах поглед към мургавото му, обсипано с лунички лице и изсветлялата от слънцето коса и казах с усмивка, че без неговата помощ никога не бих могъл да се справя.

Беше осем часа сутринта, вторник, втори август, но въпреки че денят едва започваше, термометърът, сложен отвън до прозореца на мотелската ни стая, показваше черийсет градуса. Цареше страшна задуха. Само от усилието да натоваря багажа, ризата и дънките ми бяха подгизнали от пот и вече съжалявах, че не си бях обул късите панталони. На изток слънцето се издигаше, пламтящо и ослепително бяло, на фона на потискащото бледосиньо небе. През този ден климатикът в колата ни нямаше да бъде просто удобство, а необходимост.

Затворих багажника с лепкави от пот ръце. Джеф кимна, доволен от свършената работа, после се усмихна на някой зад гърба ми. Обърнах се и видях Гейл, която вървеше към нас през изсъхналата и пожълтяла тревна площ. Щом обутите ѝ в сандали крака стъпиха на размекнатия от горещината асфалт, тя се намръщи.

— Свършихте ли с товаренето?

Тесните бели шорти и синьото бюстие подчертаваха тена ѝ. Беше стройна, елегантна и красива. Не знам как го постигаше, но горещината сякаш не я засягаше. Имаше меки руси коси. Лекият ѝ грим караше деня да изглежда някак по-свеж.

— Свърсихме. Благодарение на Джеф — отговорих ѝ аз.

Джеф се усмихна гордо.

— А аз платих нощувката. Върнах ключа. Така че можем да тръгваме — каза Гейл. — Само че...

— Нещо не е наред ли?

— Онези облаци. — Тя посочи зад рамото ми.

Обърнах се.

И се намръщих. В контраст с ясното синьо небе на изток, от запад се задаваха черни като катран буреносни облаци. Докато ги наблюдавах, проблесна светкавица и се чу далечен тътен.

— По дяволите, *те* пък откъде се взеха? — възкликнах аз. — Преди да започна да товаря колата, ги нямаше.

— Как мислиш, няма ли да е по-добре да изчакаме бурята да отмине? — попита Гейл.

— Тя е далече. — Свих рамене.

— Но се приближава бързо. — Жена ми прехапа долната си устна. — И изглежда, ще бъде силна.

Джеф се вкопчи в ръката ми. Погледнах разтревоженото му лице.

— Това е просто една буря, синко.

Но се оказа, че съм изтълкувал погрешно изражението му.

— Искам да се прибираме вкъщи — каза той. — Не искам да чакаме повече. Липсват ми приятелите. Моля те, не може ли да тръгваме?

Кимнах.

— Добре, и аз съм за. Това означава двама срещу един, Гейл. Но ако чак толкова те е страх...

— Не. Аз... — Тя въздъхна и поклати глава. — Глупаво е да се страхувам. Просто не обичам бурите и ти го знаеш. — Разроши косата на Джеф. — Но и на мен ми е мъчно за дома, така че по-добре да тръгваме.

Бяхме прекарвали последните две седмици в Колорадо, като ловяхме риба, лагерувахме на палатка и обикаляхме отдавна изоставени градчета. Чудесна ваканция. Но както в началото горяхме от нетърпение да тръгнем на път, така сега ни изпълваше копнежът да се върнем вкъщи. Предишната вечер бяхме спрели да пренощуваме тук, в Норт Плат — малко тихо градче край междущатската магистрала 80, по средата на пътя ни през Небраска. Надявахме се днес привечер да пристигнем у дома, в Айова Сити.

— Да потегляме тогава — рекох аз. — Бурята може би ще обхване само този район. Ще я изпреварим с колата и няма да видим дори капка дъжд.

Гейл се усмихна колебливо.

— Дано да си прав.

Докато се качвахме в колата, Джеф тихо си тананикаше.

Щом излязохме на магистралата, вдигнах максималната позволена скорост от петдесет и пет мили в час. Утринното слънце проблясваше през предното стъкло. Спуснах сенниците, включих климатика, после радиото. Местният синоптик съобщи, че през деня времето ще бъде горещо и задушно.

— Чухте ли? — обърнах се към спътниците си аз. — Не казанищо за буря. Няма защо да се тревожим.

Само че грешах. От време на време поглеждах в страничното огледало и виждах, че облаците зад нас ставаха все по-гъсти и по-черни и ни настигаха. Отпред слънцето продължаваше жестоко да препича. Джеф избърса с ръка потното си лице. Усилих докрай климатика, но това не помогна особено.

— Джеф, бръкни в хладилната чанта и ни дай по една кока-кола.

На лицето му грейна доволна усмивка. А аз веднага съжалих за думите си, защото се сетих, че за да отвори хладилната, трябва да се обърне към задната седалка.

— Леле — прошепна със страхопочитание синът ми.

— Какво има? — попита Гейл и, преди да успее да я спра, също се обърна. — Боже, какви облаци!

Черните като катран буреносни облаци ни гонеха по петите. Проблясна светкавица. Гърмът, който последва, беше оглушителен.

— Все още не са ни настигнали — опитах се да ги успокоя аз. — Ако искате, ще се помъча да им избягам.

— Направи *нещо*.

Увеличих скоростта на шейсет, после на шейсет и пет мили в час. От усилието да се вирам в нажеженото до бяло небе пред нас ме заболя главата. Сложих си слънчевите очила.

Но след малко те станаха излишни. Облаците ни настигнаха. Изведнъж цялото небе почерня. Шосето потъна в мрак. Включих фаровете.

— Седемдесет. Карам със седемдесет. Но облаците се движат по-бързо.

— Прилича ми на ураган — обади се Гейл. — Но това не е възможно. Не и в Небраска.

— Страх ме е — каза Джеф.

Не беше единственият уплашен. Заслепи ме нова светкавица. Колата се разтърси от гръм. После небето придоби зловещ мръснозелен оттенък и аз си помислих, че ни връхлита торнадо.

— Спри някъде! — изпищя Гейл.

Но нямаше къде. Вече бяхме подминали отбивката за следващия град — Кърни. Огледах се за аварийна лента, но крайпътният знак указваше, че такава има след трийсет мили. А не можех да спра насред пътя. Видимостта беше лоша и някой шофьор можеше да се блъсне в нас и да ни убие. Нямах друг избор, освен да продължа да карам.

— Поне не вали — казах аз.

Внезапно небето сякаш се продъни. Заваля пороен дъжд. Просто ей така, без никакво предупреждение. Водните струи се изливаха като из ведро, плющяха по колата и ни обгръщаха с плътна завеса.

— Нищо не виждам! — Пуснах чистачките на най-високата им скорост. Те се размахаха отсечено наляво-надясно, сякаш изпълняваха танц в такт три четвърти. Взирах се напрегнато да видя пътя през вълните от мътна дъждовна вода, които обливаха предното стъкло.

Карах твърде бързо. Когато натиснах спирачката, задницата на колата поднесе. Колелата забуксуваха по хлъзгавия асфалт. Затаих дъх.

После спирачката най-после се задейства и колата отново беше под контрол.

Намалих на четирийсет, но дъждът биеше по стъклото с такава сила, че все още не можех да видя нищо.

— Затегнете коланите си.

Така и не стигнах до аварийната лента, но за мой късмет при едно проблясване на светкавица зърнах табела, която сигнализираше за отклонение към град, наречен Гранд Айленд. Разтреперан от напрежение, слязох от естакадата на второкласен път и не след дълго видях през завесата от дъжд един мотел. Минах през наводнения паркинг и спрях под навеса пред входа. Ръцете ми бяха изтръпнали от продължителното стискане на волана. Раменете ме боляха. Усещах очите си подпухнали и възпалени.

Гейл и Джеф влязоха набегом в мотела, защото вятърът навяваше струите дъжд чак под навеса. Аз останах в колата, за да я откарам на паркинга. Заклучих вратите ѝ и пробягах разстоянието до мотела, но докато стигна до входа, вече бях вир вода и се тресях от студ.

Щом отворих вратата, няколко чифта очи се втренчиха покрай мен в бурята отвън — двама администратори, две сервитьорки и една камериерка. Започнах да се отърсвам от водата.

— Вземете тази кърпа, господине — каза камериерката и ми подаде една от купчината върху количката си.

Благодарих ѝ, изтрих мокрото си лице и подсуших косата си.

— Видяхте ли по пътя катастрофи? — попита една от сервитьорките.

Поклатих глава, праметнал кърпата през врата си.

— При такава внезапна буря не може да няма катастрофи — каза тя, сякаш се съмняваше в отговора ми.

При думата „внезапна“ се намръщих.

— Искате да кажете, че при вас току-що е започнала?

По-слабият от двамата администратори мина покрай мен и се приближи до прозореца.

— Малко преди да дойдете. Може би преди минута. Погледнах през този прозорец и небето беше ясно. Наведох се да завържа обувката си. Когато се изправих, то беше покрито с облаци — черни

като нощ. Не знам откъде изникнаха, но никога не съм виждал такъв внезапен и проливен дъжд.

— Но... — Потръпнах, озадачен. — Бурята ни връхлетя близо до Кърни. Карахме през нея цял час.

— Сигурно сте се движили по периферията ѝ — каза той, гледайки като омагьосан опустошението навън. — Тя ви е следвала.

Студената мокра риза беше залепнала за тялото ми, но сега усетих, че се смръзвам още повече.

— Май идват други клиенти — каза вторият администратор, като посочи към прозореца.

На наводнения паркинг, вдигайки ветрила от вода, пристигнаха още няколко коли.

— Ще имаме работа, това е сигурно — отвърна първият. Включи лампите, но те не можах да прогонят тъмнината отвън.

Вятърът страховито фучеше.

Огледах фоайето на мотела, но Гейл и Джеф не се виждаха никъде.

— А жена ми и синът ми къде са?

— В ресторанта — усмихна ми се успокоително мълчалата до този момент сервитьорка. — Минете през онзи сводест вход. Поръчаха ви кафе. Горещо и силно.

— Ще ми бъде необходимо. Благодаря.

Започнаха да влизат мокри пътници, от които капеше вода.

Чакахме близо час. Въпреки че наистина беше горещо, кафето не можа да ме стопли. Мокрите ми дрехи залепнаха за студения стол от хром и пластмаса. Премръзнах до мозъка на костите си, аз се разкихах.

— Трябват ти сухи дрехи — каза Гейл. — Ще хванеш пневмония.

Бях възнамерявал да отида за дрехите, щом бурята спре. Но грохотът на гръмотевиците се чуваше дори в ресторанта. Не можех да чакам повече. Вече започваше да ме тресе.

— Отивам за куфара. — Изправих се вдървено.

— Татко, внимавай — каза Джеф разтревожено.

Усмихнах му се и се наведох да го целуна.

— Обещавам, сине.

При изхода на ресторанта едната от сервитьорките се приближи до мен.

— Искате ли да чуете един майтап?

Не исках, но кимнах учтиво.

— По радиото. Местният синоптик. Твърди, че денят е горещ и ясен.

Поклатих объркано глава.

— Бурята. — Тя се изсмя. — Той не знае, че вали. С всичките му уреди, с радара и метеорологичните му карти, няма достатъчно мозък да погледне през прозореца и да види какво е времето в действителност. — Сервитьорката се изсмя отново. — А най-големият майтап е, че този празноглавец е моят съпруг.

Изсмях се на свой ред и влязох във фоайето.

То беше претъпкано. Непрекъснато прииждаха нови мокри до кости пътници, като проклинаха времето. От дрехите им капеше вода, докато се тълпяха на рецепцията да искат стаи.

Пробих си път през тях, спрях пред голямата остъклена врата и се загледах в най-поройния дъжд, който някога бях виждал. Дочух воя на вятъра, въпреки шумните възклицания на тълпата.

Посегнах към дръжката.

И се поколебах. Наистина не ми се щеше да излизам навън.

Мършавият администратор, с когото бях разговарял преди час, внезапно изникна до мен.

— Може би това не представлява интерес за вас — започна той.

Погледнах го объркано и се намръщих.

— Наемат стаите ни с такава скорост, че скоро всички ще бъдат заети. Но честното си е честно. Вие дойдохте тук първи. Запазих ви стая. В случай че решите да останете.

— Оценявам загрижеността ви. Но ние смятаме след малко да тръгваме.

— На ваше място бих погледнал пак навън.

Послушах го. Пред очите ми едно дърво падна разцепено от мълния. Стъклото се разтресе от последвалия гръм.

„Парна баня — помислих си аз. — Цвърчаща пържола. Топли одеяла, докато дрехите ми изсъхнат.“

— Промених решението си. Ще вземем онази стая.

Гръмотевици разтърсваха сградата през цялата нощ. През спуснатите пердета проблясваха светкавици. Спах неспокойно и се

събудих с главоболие. Беше шест часа сутринта и все още валеше.

По радиото гласът на синоптика звучеше смутено. Въпреки прашенето на станцията, успях да разбера, че Гранд Айлънд преживявял най-лошата буря в историята си. Улиците били наводнени, каналите — запушени, избите преливали. Било обявено бедствено положение, щетите били за милиони. Самата буря била истинска загадка. Обхващала район само от половин миля и стояла на едно и също място. Извън пределите ѝ небето над Гранд Айлънд било ясно и безоблачно.

Това последно изявление бе единственото, което ме интересуваше. Облякохме се набързо и слязохме долу да закусим. Оставихме ключа от стаята си на рецепцията малко след седем.

— Ще пътувате в този дъжд? — Администраторът поклати глава, но прояви достатъчно такт да не добави „Вие сте луди“.

— Чухме по радиото, че бурята свършва на половин миля оттук — отвърнах аз.

Нямах нищо против да останем още, но Гейл не се чувстваше добре. Нейният страх от бури — постоянните светкавици и гръмотевици, — я бе докарал до ръба на нервна криза.

— Да се махаме оттук — беше ми се примолила тя.

Тръгнахме.

И за малко да не стигнем до магистралата. Колата беше затънала до тасовете във вода. Делкото беше мокро. Едва не изтощих акумулатора, преди да успея да запаля мотора. Спирачката беше подгизнала и отказа още докато напускахме паркинга пред мотела. Колелата буксуваха. Заслепен от дъжда, завих рязко, за да не се блъсна в неясните очертания на един изоставен камион, и подминах изхода за магистралата. Върнах се назад и едва не паднахме в канавката. Най-накрая се изкачихме на естакадата, като оставихме потопа под нас и продължихме по междущатския път с двайсет мили в час.

Джеф беше пребледнял. Предишните дни му бях купил няколко комикса, но той беше прекалено уплашен, за да ги чете.

— Наблюдавай километража — казах му аз. — Следи числата. След половин миля няма да има и помен от бурята.

Започнах да отброявам изминатите метри заедно с него:

— Сто, двеста, триста...

Бурята се усили и небето притъмня още повече.

— Четиристотин, петстотин, шестстотин...

Числата заседнаха в гърлото ми като парчета стъкло.

— Но, татко, вече изминахме половин миля, а още вали.

— Потрай още малко.

Но вместо да свърши, бурята ставаше все по-лоша. Бяхме принудени да спрем в Линкълн. На следващия ден бурята продължаваше да беснее със същата сила. Побързахме към Омаха. При нормални обстоятелства можехме да изминем разстоянието от Колорадо до дома ни в Айова Сити за два дена мързеливо шофиране.

Но *това* пътуване ни отне седем дълги, тягостни, мъчителни дни. Трябваше да спрем в Омаха, после в Де Мойн и в други градове, чиито имена никога преди не бях чувал. Когато най-накрая се добрахме до нашата къща, се чувствахме толкова изморени, толкова изплашени, че оставихме куфарите си в колата и от гаража отидохме направо в леглата си.

Дъждът плющеше по прозорците. Барабанеше по покрива. Пречеше ми да заспя. Когато погледнах навън, видях, че от стрехите се лееше същински водопад. Мълния удари електрическия стълб. Отпуснах се на колене и си припомних всяка молитва, която някога бях учил, после започнах да си съчинявам.

На сутринта отново имаше ток. Телефонът все още работеше. Гейл позвъни на една своя приятелка и ѝ зададе въпрос. Докато слушаше отговора, забелязах как лицето ѝ се навъси и очите ѝ се присвиха. Тя промърмори „Благодаря“ и затвори.

— Тук е било сухо — каза жена ми. — До осем часа миналата нощ, когато е започнала бурята.

— Тогава пристигнахме и ние. Господи, какво става?

— Съвпадение. — Гейл се намръщи. — Бурята се е придвижвала в нашата посока. Опитвахме се да я избегнем. Вместо това сме я следвали.

Хладилникът беше празен. Казах на Гейл, че ще отида да купя храна и предупредих Джеф да не излиза от къщата.

— Но аз искам да се видя с приятелите си.

— Гледай телевизия. Не излизай, преди да е спряло да вали.

— Няма да спре.

Замръзнах.

— Защо мислиш така?

— Не и днес. Небето е твърде тъмно. Дъждът е прекалено силен. Кимнах с облекчение.

— Тогава се обади на приятелите си по телефона. Но не излизай навън.

Отворих вратата на гаража и погледнах пороя. Не бях виждал слънцето от осем дни. Обзе ме униние. Дъждовните струи взеха да падат косо и ме опръскаха.

Изкарах колата от гаража и пороят ме погълна.

Когато се върнах, Гейл не беше на себе си от радост.

— Спря преди четирийсет минути — посрещна ме тя с усмивка на облекчение.

— Но не и където бях аз.

Най-близкият супермаркет се намиреше на половин миля от дома ни. Когато се вмъкнах вътре през свистящата автоматична врата, бях мокър като кокошка, въпреки дъждобрана и чадъра си. Докато се борех да си поема глътка въздух и се опитвах да затворя чадъра, бях промърморил нещо на продавача за проклетия безкраен дъжд.

Мъжът ме бе изгледал учудено и бе отвърнал: „Че той започна само преди минута!“

Побиха ме тръпки, но не от водата, която капеше от мен.

Гейл се послуша и пребледня. На лицето ѝ се изписа ужас, примесен с недоверие.

— Ти си дойде и бурята отново започна.

Внезапно дъното на подгизналата ми торба се скъса и покупките се изсипаха с трясък на пода. Но вместо да събера разсипаните пакети и консерви, аз се втурнах към радиото и потърсих станция, по която съобщават времето. В прекъсвания от статично прашене глас на синоптика звучеше същото недоумение, което бях доловил в гласовете на колегите му от Небраска.

И коментарът му не бе по-ръзличен. Бурята била истинска загадка. Била широка само половин миля и стояла на едно и също място. Навсякъде другаде небето било ясно и безоблачно. Но въпреки малкия си обхват, това била най-страховитата буря в историята на Айова Сити. Улиците били...

Изключих радиото.

Излъгах Гейл, че отивам в кабинета си в университета да проверя дали имам поща. Мотивът ми беше друг, но се надявах, че тя няма да се досети.

Гейл понечи да каже нещо, но в кухнята влезе Джек.

— Ще ме закараш ли до Фреди, татко?

Лицето му беше толкова мрачно, че сърце не ми даде да кажа „не“.

Паркингът на университета беше изпъстрен с мокри петна. Но локви нямаше. Може би защото се намираше точно на половин миля от дома ми. Влязох в сградата на Факултета по английски език и попитах секретарката дали е валяло, преди да дойда, въпреки че много добре знаех отговора.

— Не, господин Прайс. Небето беше ясно през цялата сутрин. Дъждът току-що започна.

Обадих се вкъщи от кабинета си.

— Дъждът спря — съобщи ми Гейл. — Няма да повярваш колко е красиво небето. Ясно и слънчево.

Погледнах през прозореца бурята, толкова черна и грозна, че едва успях да различа бялата пяна по повърхността на сърдитата, разбушувала се река.

Змията на страха се сви на кълбо в стомаха ми, после изсъска и ме клъвна.

Моделът беше винаги един и същ. Бурята ме следваше, където и да отидех. Щом тръгнах нанякъде и тя тръгваше с мен. И не спираше да вилнее. Изминаха девет дни. После десет. Единайсет. Дванайсет. Избата ни се наводни, както и избите на всички съседни в квартала. Настилката на улиците взе да пропада. Имаше кални свлачища. Чакълът бе отнесен. Таваните капеха. Падаха носещи стени. Мълнии удряха електрическите стълбове толкова често, че храната във фризера ни се развали. Палехме свещи. Добре, че печката ни беше газова, иначе нямаше да можем да си готвим. Както в Гранд Айлънд, и тук бе обявено бедствено положение. Щетите бяха толкова големи, че не можеха да бъдат пресметнати.

Но от всичко най-много ме тормозеше въздействието на бурята върху Гейл и Джеф. Понеже постоянно беше влажно и студено, те настинаха. И аз подсмърчах и кихах, но състоянието на Гейл се

влошаваше с всеки изминал ден. В сивите ѝ очи се четеше отчаяние. От присъщата ѝ енергия не беше останала и следа. Непрекъснато се навличаше с пуловери и разтриваше отмалелите си ръце, които я боляха.

Джеф си лягаше по-рано от обикновено. Спеше до късно. Изглеждаше отслабнал. Под очите му имаше тъмни сенки.

И сънуваше кошмари. Заедно с трясъка на гръмотевицата ни събудиха виковете му. Токът отново беше спрял. Двата с жена ми грабнахме по едно фенерче и се втурнахме към стаята му.

— Събуди се, Джеф! Това е само сън.

— Индианецът! — изстена синът ми, като търкаше уплашените си очи. Грохотът на нова гръмотевица го накара да подскочи.

— Какъв индианец? — попитах аз.

— Той те предупреди.

— Виж, не знам...

— В Колорадо. — Гейл се обърна рязко към мен и аз се стреснах колко хлътнали изглеждаха бузите ѝ в мрака. — Танцуващият за дъжд.

— Имаш предвид онзи вещер?

По време на пътешествието ни бяхме спрели в западало пустинно градче, за да заредим колата с бензин, и бяхме видели малка групичка туристи, които разглеждаха някаква индианска сергия. Колиба, разнебитени маси, по тях — огърлици, тъпани, колани. Присъединих се към неколцината зрители, обзет от скептицизъм. Мършав индианец с вид на столетник, облечен в протрити избелели одежди, напяваше някакви безсмислици, докато танцуваше в прахта около кръг от камъни.

— За какво е всичко това? — попитах една жена, която снимаше с камера.

— Този индианец е знахар. Танцува, за да доведе дъжд и да сложи край на сушата.

Вдигнах поглед към огненото небе. От жегата и дългото потискащо пътуване ме болеше глава. Бях виждал твърде много крайпътни сергии, твърде много индианци, продаващи на туристите лъжливи артефакти на безбожни цени. Дефектни тюркоази, фалшиво сребро. Те бяха обърнали гръб на наследството си, бяха опозорили традициите си.

Не ме интересуваше колко много ни мразят заради това, което сме им причинили. Дразнеше ме, че докато ни мамеха, те сякаш ни се надсмиваха с каменните си физиономии.

От стария индианец, който танцуваше тромаво около каменния кръг и припяваше, се носеше воня на уиски.

— Може ли да го направи? — попита застаналият до мен Джеф.
— Може ли да направи така, че да завали?

— Това е номер — отвърнах му аз. — Виж как тези туристи слагат парите си в онази изработена уж от коренните жители на Америка купа, която е закупил от Сиърс.

Туристите ме чуха и на съсредоточените им лица се изписа съмнение.

Старецът спря представлението си и се втренчи в мен.

— Номер?

— Не трябваше да говоря толкова високо. Съжалявам, ако съм провалил танца ви.

— Изработил съм тази купа със собствените си ръце.

— Разбира се.

Той се приближи до мен и миризмата на уиски се усили.

— Значи не вярваш, че танцът ми може да предизвика дъжд?

— Не ме е грижа дали ще измамите тези туристи, но синът ми трябва да знае истината.

— Значи искаш доказателство?

— Казах, че съжалявам.

— Белите хора винаги казват, че съжаляват.

Гейл дойде при нас, като се оглеждаше плахо, и ме дръпна смутено за ръкава.

— Резервоарът е пълен. Да тръгваме.

Отстъпих назад.

— Ще видиш, че ще завали! Ще се молиш да спре! — извика индианецът.

Джеф се ужаси от крясъците му и това ме ядоса.

— Затваряй си устата! Изплаши сина ми!

— Той се чуди дали мога да докарам дъжд? Гледай небето! Сега ще танцувам за *теб*! Когато започнат светкавиците, спомни си за мен!

Качихме се в колата.

— Побъркано копеле. Не му се връзвай, синко. Слънцето е изпържило мозъка му.

— Той ме заплаши. И какво от това? Гейл, нали не мислиш сериозно, че индианецът е изпратил тази буря? Като е танцувал? Помисли. Невъзможно е.

— А ти как си обясняваш този потоп?

— Стотина синоптици се опитват да намерят обяснение, но не могат. Та аз ли?

— Бурята те следва. Никога не се отделя от теб.

— Това е...

Щях да кажа „съвпадение“, но думата заседна в гърлото ми. Вгледах се в лицата на Гейл и Джеф на светлината на фенерчето и разбрах, че винят мен за това, което се случваше. И двамата.

— Дъждът, татко. Не можеш ли да го накараш да спре?

Заплаках, когато той добави тихо „Моля те“.

* * *

Факултетът по метеорология. Преподавателският състав включваше титулярен професор, доцент и асистент. Преди няколко години се бях запознал с професора на един коктейл. От време на време играехме тенис. Понякога обядвахме заедно. Знаех, че днес имаше лекции, така че излязох в бурята и подкарах към университета.

Паркингът отново беше нашарен с петна от дъждовните капки, които бързо се увеличаваха. Втурнах се към сградата на факултета, като се борех с яростния вятър, и щом влязох вътре, си изтръсках дъждобрана. Бях се обадил на метеоролога, преди да тръгна, и той ме очакваше в кабинета си.

Четирийсет и пет годишен, с лунички, почти плешив. Но в дяволски добра форма, както знаех от многото изгубени сета на тенис.

— Отново заваля — поклати отворено глава професорът.

— Още ли не сте открили обяснение?

— Предполага се, че аз съм експертът — въздъхна той. — Но твоето обяснение ще е точно толкова добро, колкото и моето. Ако

нещата продължават по същия начин, ще започна да гадая по чаени листа.

— Може би това е... — Щях да добавя „начинът“, но се въздържах.

— Какво? — Професорът се наведе към мен.

Потърках челото си, понеже пак имах главоболие.

— Какво предизвиква гръмотевичните бури?

Той сви рамене:

— Две въздушни маси се сблъскват. Едната е гореща и влажна. Другата е студена и суха. Сблъскват се толкова силно, че експлодират. Резултатът са светкавици, гръмотевици и дъжд.

— А в сегашния случай?

— Точно в това е проблемът. В случая нямаме две различни въздушни маси. А дори и да имахме, бурята щеше да се премести заради вакуума, който създават ветровете. Но тази буря не помръдва. Премества се най-много с половин миля и пак се връща на мястото си. Кара ни да се съмняваме във всичко, което сме научили до този момент.

— Не знам как да... — Но му разказах. Всичко.

Той се намръщи.

— И ти вярваш на това?

— Не съм сигурен. Но жена ми и синът ми вярват. Възможно ли е?

Професорът премести някакви книжа от бюрото си. Наля ни кафе в две чаши. Направи всичко друго, освен да пренареди рафтовете с книги.

— Възможно ли е? — настоях аз.

— Ако кажеш някъде това, което ще чуеш, да знаеш, че ще отрека.

— Не може да е по-налудничаво от...

— През шейсетте, когато бях студент, предприех едно изследователско пътуване до Мексико. Планинските долини имат толкова сложен климат, че са изключително подходящи за написване на дисертация. В някои вали толкова много, че селата се наводняват. В други — отдалечени на десет мили от тях, — не пада нито капка дъжд. В една от долините, които проучих, се бе случило нещо странно. Допреди седем години там валило редовно, но после настъпила пълна

суша. А в съседната долина, която винаги била суха, през тези седем години не спряло да вали. Така и не намерих обяснение на този феномен. А бог ми е свидетел, че положих много усилия. Хората бяха принудени да напуснат домовете си и да отидат там, където имаше дъжд. През онова седмо лято те изгубиха всякаква надежда, че климатът ще стане отново какъвто е бил. И понеже искаха да се върнат в долината си, решиха да потърсят специална помощ. Повикаха един индианец, който можел да докара дъжд с танците си. Човекът твърдеше, че е потомък на майте. Един ден той пристигна в долината и я обходи надлъж и нашир, като отправяше молитви към боговете си. После нареди в центъра ѝ кръг от камъни. Облече се в ритуални одежди. И изигра своя танц около кръга. На следващия ден заваля и климатът се нормализира. Казах си, че индианецът просто е имал късмет, че е успял да разчете предзнаменованията на природата и е танцувал, когато е бил сигурен, че ще вали. Но аз видях появата на дъждовните облаци и те бяха странни. Не помръднах от мястото си, докато потоците не текнаха отново и кладенците не се напълниха с вода. Съвпадение? Специални познания? Кой може да каже? Но мисълта за онова, което се случи в долината, не спира да ме тормози и до днес.

— Значи индианецът, когото срещнах, може наистина да е предизвикал тази буря?

— Кой знае? Виж, аз съм учен. Вярвам във фактите. Но понякога използваме думата свръхестествено, за да назовем наука, която не разбираме.

— Какво ще стане, ако бурята продължи, ако не спре?

— Тези, които живеят на нейната територия, ще трябва да се преместят. В противен случай ще загинат.

— Ами ако бурята следва някого?

— Наистина ли вярваш в това?

— Но то се случва!

— Чувал ли си за циклоните?

Поклатих глава, разтревожен.

— В редки случаи няколко смерча се наслагват един върху друг, образувайки стълб с височина седем.

Сърцето ми замря.

— А нашата буря вече е надминала тази височина. Сега се извисява на десет мили в небето. Скоро ще започне да изтръгва къщите от основите им. Ще отнесе всичко. Ще се превърне в едно половин миля широко торнадо, което не помръдва от мястото си.

— Значи, ако съм прав, че старецът иска да ме накаже, няма да мога да избягам от бурята. И ако жена ми и синът ми не ме напуснат, ще умрат заедно с мен.

— Да допуснем, че си прав. Все пак трябва да подчертая, че твоята теория е лишена от всякакво научно обяснение.

— Мисля, че полудявам.

* * *

Елиминирай възможното, после вероятното. Това, което остава, е обяснението. Налагаше се Гейл и Джеф да ме напуснат, иначе щяха да умрат. А аз не исках да ги загубя.

Знаех какво трябва да направя. След дълга и мъчителна борба с бурята, успях да се добера до вкъщи. Джеф имаше треска. Гейл продължаваше да кашля и да ме гледа обвинително.

Когато им казах какво възнамерявам да сторя, започнаха да ме разубеждават, но накрая се съгласиха от отчаяние.

— Ако предположението ни е вярно, щом тръгна, бурята ще спре. Ще видите отново слънцето.

— Ами ти? Какво ще стане с теб?

— Молете се за мен.

Отново бях на междущатската магистрала, но този път се движех на запад. Бурята, разбира се, ме следваше.

Айова. Небраска. Нужни ми бяха три мъчителни, изпълнени с безумие седмици, докато стигна до Колорадо. Шофирането ми по хлъзгавите от дъжда планински пътища беше истински кошмар. Най-накрая се добрах до западналото пустинно градче. До крайпътната сергия.

Този път нямаше украшения, нямаше огърлици. Докато бурята набираще сила и превръщаше праха в кал, обиколих градчето, като разпитвах за стария индианец.

— Той се разболя — отговори ми един собственик на магазин.

— Къде е сега?

— Откъде да знам? Проверете в резервата.

Резерватът се намираше на петнадесет мили от градчето. До него се стигаше по тесен лъкатушеш черен път. Скалите от двете му страни бяха толкова нажежени от слънцето, че дъждовните капки мигом се изпаряваха от тях. Внезапно колата поднесе и пропадна в някаква дупка чак до картера. Изскочих от нея и хукнах под раздиращото се от светкавици и гръмотевици небе. Тичах, мокър и стенещ, докато не се озовах пред най-голямата постройка в резервата. Тя беше ниска и широка, изградена от камък. Потропах на вратата. Отвори ми мъж в униформа на правителствен служител.

Казах му кого търся.

Той се намръщи и ме изгледа с подозрение. После се обърна и размени няколко думи на непознат за мен език с неколцина индианци вътре в постройката.

След това ми кимна.

— Сигурно ви трябва ужасно много, щом сте дошли дотук в тази буря. Побързайте. Старецът умира.

Открих го в болницата на резервата. Старецът лежеше неподвижно под чаршафа, а към едната му ръка беше включена система. Беше толкова съсухрен, че приличаше на изсъхнала празна грахова шушулка. Докато го наблюдавах, бавно отвори очи. По пламъчетата, които проблеснаха в тях, разбрах, че ме е познал.

— Сега ви вярвам — казах му аз. — Моля ви, спрете дъжда.

Индианецът си пое мъчително дъх.

— И жена ми, и синът ми ви вярват. Не е честно да ги карате да страдат. Моля ви. — Гласът ми се извиси. — Не трябваше да казвам онова. Съжалявам. Спрете го.

Той ми обърна гръб.

Паднах на колене, целунах ръката му и се разридах.

— Знам, че не го заслужавам. Моля ви. Разбрах грешката си. Спрете дъжда.

Старецът се взря в лицето ми, после бавно кимна. Лекарят се опита да му попречи, но силата на стария индианец беше свръхестествена. Той стана от леглото. Пристъпи, като накуцваше. Бавно, със сгърчено от болка лице, започна да танцува и да припява.

Светкавиците и гръмотевиците зачестиха. Дъждът, който плющеше по прозорците, се усили. Старецът се напрегна и затанцува по-бързо. Яростта на бурята нарасна. Гневният ѝ тътен се извиси. Достигна кулминацията си, задържа се така за миг и после спря.

Индианецът се строполи на пода. Зяпнал от изумление, аз се втурнах към него и помогнах на лекаря да го качи на леглото.

Докторът ме изгледа навъсено.

— За малко да го убиете.

— Още ли е жив?

— Да, но не благодарение на вас.

Благодарих на стареца и на неизвестните му богове и излязох от болницата.

Вдигнах очи към слънцето, което преди бях възприемал като нещо естествено, и го погледнах с благоговение.

След четири дни, когато вече бях в Айова, телефонът извъня. Беше правителственият служител от резервата. Обаждал се, защото си помислил, че ще искам да знам. Тази сутрин старият индианец починал.

Обърнах се към Гейл и Джеф. От настинката им нямаше и следа. През топлите слънчеви седмици на моето отсъствие тенът им се беше възвърнал. Изглежда бяха забравили, че кошмарната буря едва не ни бе съсипала — не само нашия живот, но и нашата любов. Сега бяха скептично настроени към цялата история и твърдяха, че е било безсмислено да ходя при индианеца, защото дъждът така или иначе щял да спре от самосебе си.

Но те не бяха в болницата. Не видяха неговия танц. Не разбираха.

Затворих телефона и преглътнах тъгата си. Излязох от къщата ни — тя се намира на хълм, — и погледнах с възторг великолепно небе на изток.

Обърнах се на другата страна и изтръпнах.

От запад се приближаваше цяла армада от гъсти, тъмни, заплашителни облаци. Задуха смразяващ вятър.

Дванайсти септември. От трийсет и шест градуса температурата падна на двайсет и три, после стигна до нулата.

Дъждът беше спрял. Старецът беше направил това, което го бях помолил. Само че не бях оценил чувството му за хумор.

Беше спрял дъжда, така е.

Но имах ужасното чувство, че снегът никога нямаше да свърши.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.